

Παρέμβαση Θανάση Καμπαγιάννη: Γι' αυτά που είναι μπροστά μας

Αναδημοσιεύουμε κείμενο-παρέμβαση του Θανάση Καμπαγιάννη από το Facebook

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας αξιοποιεί την πολιτική νίκη των εθνικών εκλογών για να περάσει ένα εμπροσθοβαρές πρόγραμμα συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης του πλούτου. Η απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων, η υπερφορολόγηση των αυτοαπασχολούμενων με στόχο την εξόντωσή τους, η διάλυση της δημόσιας παιδείας και της υγείας ώστε να δημιουργηθεί πεδίο κερδοσκοπίας για τους ιδιώτες, η αυταρχική θωράκιση με την αντιμεταρρύθμιση στους Ποινικούς Κώδικες, είναι όλα μέτρα που ετοιμάζουν μια κοινωνία πιο άνιση και ανελεύθερη για τα συμφέροντα ενός ασύδοτου κεφαλαίου.

Η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν συγκυριακή και είναι κατά πολύ βαθύτερη από το πρόσωπο της νέας του ηγεσίας. Απεικονίζει την κατάληξη και τελικά χρεωκοπία μιας στρατηγικής που υποσχέθηκε τη φιλολαϊκή διαχείριση μετά τον μνημονιακό συμβιβασμό του καλοκαιριού του 2015 και που απέτυχε ακόμα και σε αυτές τις περιορισμένες υποσχέσεις. Μπορεί όσοι προβλέπαμε την ήττα αυτής της στρατηγικής να μην εκτιμήσαμε σωστά τη μακρόσυρτη διαδικασία που η εκδήλωσή της θα απαιτούσε.

Σήμερα όμως είναι καθαρό ότι οι κοινωνικές τάξεις που έφεραν τον ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία το 2015, αποτιμούν αρνητικά την κυβερνητική – και πλέον και την αντιπολιτευτική του – εμπειρία. Γι' αυτό και κάθε διάσπαση που επιμένει εμμονικά να την υπερασπίζεται είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Σήμερα, συναντιούνται πρωτότυπα δύο διαφορετικές, παράταιρες χρονικότητες, μία κοινωνική και μία πολιτική. Τα κοινωνικά κινήματα κατόρθωσαν την πρώτη τετραετία της Νέας Δημοκρατίας να χτίσουν σημαντικές αντιστάσεις και μαζικά ορόσημα που σε κάποιες περιπτώσεις σήμαναν μικρές νίκες, είτε στο πεδίο του εργατικού κινήματος και των δημόσιων αγαθών είτε σε αυτό των ελευθεριών και των δικαιωμάτων. Την ίδια στιγμή, η πολιτική αποκρυστάλλωση του προηγούμενου μεγάλου κύματος εργατικών και λαϊκών κινητοποιήσεων γκρεμίζεται κάτω από το βάρος των αντιφάσεων και των ανεπαρειών της. Για το παλιό, είναι ήδη αργά. Για το καινούργιο, μοιάζει ακόμα νωρίς. Το διακύβευμα της περιόδου είναι να μην καταπλακωθεί το κοινωνικά καινούργιο κάτω από τα χαλάσματα του πολιτικά παλιού.

Χρειαζόμαστε σήμερα μια νέα πολιτική συγκρότηση μέσα από τα νέα πεδία κοινωνικής και ταξικής σύγκρουσης που δημιουργεί η καινούργια κατάσταση. Για να είναι πετυχημένη, πρέπει να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα από τον προηγούμενο κύκλο αγώνων. Αν την προηγούμενη φορά, οι λαϊκές τάξεις και τα κινήματά τους κερδήθηκαν στη στρατηγική να φτιάξουμε κυβέρνηση, σήμερα, μετά από μια περίοδο μειωμένων προσδοκιών της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ που ακολουθήθηκε από μια περίοδο θηριώδους επίθεσης από την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, χρειαζόμαστε μια στρατηγική που θα επιδιώξει να ξαναφτιάξει την κοινωνία, δηλαδή: να διαμορφώσει μαζική και λαϊκή συνείδηση ικανή να απαντήσει στην επίθεση, να χτίσει αντιστάσεις, να οργανώσει δομές που θα απαντάνε αγωνιστικά στις ανάγκες χωρίς την αναμονή κυβερνητικής εναλλαγής.

Το ότι η αναγκαία συγκρότηση σήμερα δεν περνάει μέσα από ένα κυβερνητικό πρόγραμμα δεν σημαίνει πως δεν πρέπει να φαντάζεται έναν άλλο δρόμο για την ελληνική κοινωνία. Τον δρόμο του πολιτικού προγράμματος Μητσοτάκη τον ξέρουμε. Αν η παρούσα κυβέρνηση αφεθεί ελεύθερη στο έργο της, η Ελλάδα θα είναι τις επόμενες δεκαετίες μια νέα χώρα: ερημοποιημένη λόγω της κλιματικής κρίσης, με ακατοίκητα ολόκληρα γεωγραφικά της κομμάτια, σκληρά ταξική και εξαιρετικά άνιση, με πολλές κακοπληρωμένες δουλειές και χωρίς βέβαια τη δαιμονοποιημένη αυτοαπασχόληση και ιδιοκατοίκηση, γερασμένη, με ένα πολιτικό σύστημα στρατευμένο στην υπηρέτηση του ευρωπαϊκού σχεδίου απώθησης των προσφυγικών και μεταναστευτικών ρευμάτων και των πολεμικών επεμβάσεων: ένα Ισραήλ των νοτίων Βαλκανίων με αυταρχικό κράτος εξοπλισμένο σαν αστακό και μια ιδεολογικά αντιστοιχισμένη προς αυτό κοινωνία, που θα έχει μετατραπεί σε εργαστήριο παραγωγής ακροδεξιών και ανορθολογικών μορφωμάτων. Είναι προφανές ότι στο ζοφερό αυτό πολιτικό σχέδιο, δεν υπάρχει χώρος για πληθυσμούς που περισσεύουν και, φυσικά, για την αριστερά που γνωρίσαμε.

Γι' αυτό και όσες και όσοι επιθυμούν μια πολιτική εναλλακτική σήμερα, οφείλουν να μιλήσουν και να δράσουν. Οι σήμερα υπάρχουσες επιλογές είναι σεβαστές αλλά είναι, κατά τη γνώμη του γράφοντος, ανεπαρκείς και κάποιες αδιάφορες, στο μέτρο που το μόνο που έχουν να προσφέρουν είναι μια επιλογή ατομικής προσχώρησης. Υπάρχει σήμερα η ανάγκη για μια μεγάλη συζήτηση μέσα στον κόσμο της αριστεράς, χωρίς προαπαιτούμενα αλλά και χωρίς εκπτώσεις. Και υπάρχουν σήμερα αγωνιστικές δυνάμεις που μπορούν και πρέπει να συγκροτηθούν πολιτικά. Τα καθήκοντα αυτά βαρύνουν και όσες κι όσους από εμάς δεν έχουμε κομματική ή οργανωτική ένταξη, αλλά συναισθανόμαστε τον κίνδυνο των χαλασμάτων που πέφτουν πάνω στα κεφάλια μας.

Μέσα στα χαλάσματα του χτες, υπάρχουν σήμερα καινούργιες ευκαιρίες. Αυτό πρέπει να έχουν στον νου τους οι άνθρωποι της αριστεράς και των κινήματων που στέκουν σήμερα σε απορία. Θα αναστοχαστούμε το δρόμο μας, όπως το κάναμε σε πολύ δυσκολότερες στιγμές. Και θα ξαναπερπατήσουμε.